

Joan Tuset: 'L'obra d'art equival a una emoció viscuda'

Per Ramon Teixidó, a Entrevistes 25 de gen de 2013

Joan Tuset i Suau (L'Arboç, 1957) és un pintor i escultor català. Amb només 19 anys va presentar la seva primera exposició a Tarragona. Durant els anys 80 va viure sis anys al Canadà inaugurant diverses mostres artístiques. L'any 1989, s'instal·la durant sis mesos a París on exposa a la Galerie Vision Quai. Al llarg dels anys, els seus personatges han anat adquirint una major força i tensió formal, amb un estil personal que s'ha enriquit d'una forta càrrega inusualment dramàtica i simbòlica.

Què hi ha del jove Joan Tuset a la teva obra actual?

Els records i les experiències del Jove Joan Tuset són molt presents en el meu treball actual. La meua creativitat emergeix del quotidià, i és el fruit del dia a dia, i del que sento en el meu interior profund. És alguna cosa que es va gestant constantment fins el moment de creació de l'obra final. El meu interès per l'art ja sorgeix des de la infantesa, de manera natural, com a molts nens. De petit ja tenia la necessitat de crear, feia petites figures amb fang del carrer, i, sense que ningú m'ho hagués ensenyat, pintava i dibuixava amb els materials que tenia a mà, com ous, pigments de pintar parets, carbó de la llar de foc o maquillatges de la meua mare.

Jo em sento artista des de petit. Moltes vegades m'agradaria rescatar aquest fer i aquestes percepcions de la meua infantesa senzilla i lliure de prejudicis. Seria molt maco poder veure les coses amb la senzillesa d'un nen però amb el saber i l'experiència d'un adult.

Quins artistes han estat el teu referent?

El tema de les influències externes en l'obra d'un artista és complex i de vegades molt difícil de determinar; la veritat és que en la meua pintura conflueixen moltes tendències que les he pres més de la història de la pintura. Sempre tinc com a referència als pintors clàssics del Renaixement i del Barroc, i també als impressionistes i surrealistes, són presents en els meus quadres, m'han inspirat tots els grans mestres.

Què t'inspira i motiva per crear una determinada obra?

Escoltar música pot inspirar-me, de fet pinto sempre escoltant música clàssica. La inspiració m'arriba moltes vegades amb una cosa que vaig fer, vaig dir, vaig sentir, vaig veure o fins i tot vaig menjar. La puc trobar amb un dibuix, un relat, una cançó, o amb qualsevol altra forma artística. Però la verdadera inspiració m'arriba amb el treball constant, prenent esbossos i apunts de les idees que van fluint constantment de la imaginació. És com una gestació, fins que arriba el moment de la creació de l'obra. Crear una obra d'art requereix molt més que la simple inspiració que molts s'imaginen, requereix molta dedicació i treball. L'artista l'és sempre, de dia i de nit, fins i tot quan dorm.

Creus que és convenient i inevitable assolir un estil propi?

Crec que és inevitable que cada artista tingui el seu estil. Si es té un estil per caminar, per escriure o per parlar, un artista ha de tenir un estil per al seu Art. No es podria reconèixer l'obra de cada artista o un original d'una falsificació si no existís això que anomenem estil. Això és ben sabut per al coneixedor i l'expert. És, diria, inevitable per a l'Artista.

L'Art té també en el seu rerefons un compromís personal?

Crec que el veritable compromís personal de l'artista està en el que fa, en el viure de cada dia, i en crear de manera conseqüent amb el que pensa. S'ha de considerar l'Art com una feina, però no com un treball simple, buit i rutinari, sinó com un treball que exigeix en cada moment que se li dediqui tota la seva capacitat. Crear és una cosa que només es pot fer des de la necessitat de fer-ho, i de viure-ho. I per això l'artista ha de mantenir la mirada com la d'un nen,



Joan Tuset i Suau | Foto: D.M.



Autor: Joan Tuset



Autor: Joan Tuset



Joan Tuset | Foto: D.M.

una mirada generosa i altruista, una mirada neta i sincera. Aquesta mirada que ho mostra tot. L'artista ha de tenir il·lusió i amor pel que fa. Aquesta és la seva principal motivació i la seva principal força, la seva raó de ser, no concebo dedicar-me a la creació sense posar-hi tot el que hi ha en mi, tot el que porto dins. Crear ha de ser com un acte d'amor i de passió, de generositat absoluta i per això de sacrifici. De vegades l'Art és tan absorbent que exigeix que el l'anteposés en tot el que fas. Podràs fer-ho millor o pitjor, però sempre ho has de fer amb veritat, honestat i dignitat.

La creació artística pot esdevenir també una bona teràpia?

La producció artística és, sobretot, un acte de creació, però també podria ser una teràpia per assolir un estat d'ànim o objectiu desitjat. L'acte de creació artística, des de sempre ha servit a l'home com a via d'expressió dels seus sentiments, preocupacions, temors, esperances, però sobretot per investigar sobre la realitat i intentar comprendre i dominar el món. Si l'Art només pogués inspirar l'alegria o la tristesa, mai s'hauria conservat ni hauria adquirit la importància que l'hi hem de reconèixer.

A través de l'Art l'home expressa els seus desitjos de controlar la realitat, recreant per exemple en les pintures rupestres, escenes de caça que representen les esperances d'assolir bons resultats en la caça real. L'art de les cavernes tenia un propòsit màgic. L'artista pintava sobre el mur llis, i vet aquí que sorgeix un bisó. Amb la mateixa seguretat amb què l'artista dibuixava un bisó viu en la foscor de la caverna, creien que així hi hauria un bisó viu a les estepes exteriors perquè els seus companys el matessin i se'l mengessin.

Quin paper juga el simbolisme en les teves obres?

Les meves obres acostumen a tenir una càrrega simbòlica; m'agrada que l'espectador busqui, i que cadascú faci la seva pròpia lectura de l'obra. Tracto d'exterioritzar una idea, d'analitzar el jo.

M'interessa la capacitat de suggerir, d'establir una correspondència entre els objectes i les sensacions, el misteri, l'ocultisme. Sento la necessitat d'expressar una realitat diferent i tangible i tendeixo cap a la espiritualitat. M'agrada convertir aquests símbols en instruments de comunicació decantant-me més per figures que transcendeixin el que és material, com signes d'un món ideal i més intuïtiu i contemplatiu. Considero que l'obra d'art equival a una emoció provocada per l'experiència.

Un artista viu tantes etapes com la pròpia vida?

Indubtablement cada etapa de la meua vida es veu reflectida en la meua obra, sobretot influenciat per les moltes experiències o les llargues estades a l'estranger. Aquestes estades van provocar un canvi en la meua vida i el meu treball, ja que a partir de llavors les meves composicions figuratives van adquirir més força, i els meus personatges, una base més clàssica, alhora que el meu estil es va enriquir amb formes més personals i expressives.

A les exposicions, t'agrada escoltar les opinions del teu públic?

Escoltar els comentaris dels assistents a l'exposició, crec que és un deure de l'artista, i una manera de saber si el públic veu el missatge que jo pretenc donar. Moltes vegades també em pot ajudar a descobrir i veure coses que jo no he vist en la meua obra.

Com t'ha influït haver viscut al Canadà i França?

Viure en altres països et deixa molts records amics i experiències. En la meua estada a Mont-real, a més de trobar noves amistats i descobrir un nou país, vaig trobar una nova inspiració. El fred i les llargues temporades de neu i fred, em van fer treballar amb colors molt vius. Però també vaig fer una exposició de tema més dramàtic i fosc al Palau de Congressos de Mont-real, que van anomenar "La períodeombra de Tuset". A París, en canvi, el meu treball va prendre un altre caire completament diferent i més centrat en la vitalitat del cos humà.

Quin és el teu repte creatiu pendent?

M'agradaria tenir la valentia de crear sense cap tipus de limitació econòmica, comercial o moral.



Estudi de Joan Tuset | Foto: D.M.



Autor: Joan Tuset



Autor: Joan Tuset

